LITERATURA STRAINA

Din literatura sanscrită

Regele broaştelor şi şarpele negru

(Pancatantra, IV, 1)

A fost odată într'o fântână un rege al broaştelor numit Gangadatta1). Odată fiind speriat de răscoala unor pretendenţi colaterali 2) se urcă pe găleata cu scripete şi ieşi astfel afară. Apoi cugetă:

— Trebue să mă răzbun pe rivalii aceştia ai mei, căci după cum spune proverbul:

Cel care-ţi face rău când eşti în nenorocire
Şi cel care te batjocoreşte când te vede căzut,
Pe aceştia doi dacă poţi să-i loveşti,
Ţi se pare că te-ai născut a doua oară.

Pe când se gândea astfel, văzu un şarpe negru care se furişa în gaura lui. Cum îl văzu, îi veni în minte un plan:

— O să duc şarpele ăsta în fântână şi o să-l pun să-mi mănânce toţi rivalii cu partidul lor cu tot. Se zice doar:

Înţeleptul nimiceşte duşmanul fioros
Cu ajutorul altui duşman fioros,
După cum scoate un spin care-l chinuieşte
Cu alt spin, aducător de uşurare.

Socotindu-se astfel, se apropie de intrarea găurii, şi-i strigă şarpelui:

— Hei, Pryadarşana 3), vino 'ncoa!

Când auzi aceste cuvinte, şarpele rămase pe gânduri:

— Cine mă chiamă oare? Nu e din neamul meu, căci asta nu e voce de şarpe. Pe de altă parte, alianţă n'am cu nimeni pe lumea asta. Aşa dar o să stau aici în vizunie, până când o să ştiu ce e cu el. Doar se spune:

Cui nu-i cunoşti bine firea
Şi neamul şi puterile
Cu acela să nu faci prietenie.
Aşa grăit-a Brhasjati. 4)

Poate e vreun vrăjitor sau şarlatan, care mă chiamă ca să mă prindă şi să mă lege. Ori poate să fie vre-un om, care mă chiamă ca să muşc vreun duşman al lui şi să-l otrăvesc.

După ce se chibzui astfel, şarpele întrebă:

— Hei, cine eşti tu?

Acela răspunse:

— Mă numesc Gangadatta şi sânt regele broaştelor. Am venit la tine ca să încheiem alianţă amândoi.

Când auzi asta, şarpele răspunse:

— Asta-i tot aşa de necrezut ca şi unirea focului cu patul. Doar ştii ce spune proverbul:

Când încă dela naştere eşti sortit
Ca victimă pentru cineva,
Atunci nu te apropii nici odată de el,
Nici măcar în vis; aşa dar de ce vorbeşti prăpăstii?

Gangadatta zise: — Bre, asta-i adevărat: tu nu eşti duşman din fire; am venit însă la tine din cauza unei înjosiri pe care am suferit-o. Doar se zice:

Când eşti ameninţat să-ţi pierzi toată averea,
Şi când chiar viaţa îţi e în pericol,
Atunci te pleci chiar şi în faţa duşmnului
Ca să-ţi scapi viaţa şi averea.

Şarpele zise: — Lămureşte-mă, cine te-a înjosit?

— Rudele mele — răspunse el.

Şarpele întrebă: — Unde-i casa ta? în baltă, în fântână, în lac, în heleşteu? Hai spune, unde e?

Gangadatta răspunse: — Intr'o fântână înconjurată de un zid de piatră.

Dar şarpele zise: — Eu n'am picioare, deci nu pot intra acolo. Şi chiar dacă aş intra, n'am loc unde să stau, ca să-ţi distrug duşmanii. De aceea du-te. Se zice doar:

Să mănânci ceea ce se poate mânca,
Ceea ce, după ce-ai mâncat, se poate digera,
Şi ceea ce, când digeri, îţi face bine.
Dacă vrei să-ţi păstrezi sănătatea.

Gangadatta răspunse: Vino cu mine. Te voi ajuta să intri printr'un mijloc foarte nimerit. Pe urmă îţi voi arăta în mijlocul fântânii, lângă apă, o scorbură minunată. Stând în ea, îţi va fi o jucărie să-mi nimiceşti duşmanii.

Auzind acestea, şarpele se gândi: — Am ajuns în floarea vârstei şi de-abia când şi când pot prinde câte un şoarece. O să mă duc deci să mănânc broaştele acelea. Sfatul e bun.

Gândind astfel, zise: — Hei, Gangadatta, ia-o înainte, căci te urmez.

Dar Gangadatta răspunse: — Ascultă Pryadarşana, eu te voi duce acolo şi-ţi voi arăta mijlocul acela bun şi locul unde să stai; dar pe oamenii mei îi vei cruţa: îi vei mânca numai pe aceia pe care ţi-i voi arăta eu.

— De-aici înainte sântem prieteni, răspunse şarpele, deci nu te teme. După cum spui, îi voi mânca numai pe duşmanii tăi.

Vorbind astfel se târî afară din gaură, şi după ce-şi îmbrăţişă aliatul, plecă cu el. Apoi şarpele se urcă pe fântână şi, cu ajutorul găleţii şi scripetelui ajunse la locuinţa broscoiului. Acolo Gangadatta aşeză şarpele cel negru în scorbură şi-i arătă duşmanii lui. Incetul cu încetul şarpele îi mâncă pe toţi. Când nu mai fu nici o broască, el zise:

— Dragă, duşmanii tăi sunt nimiciţi toţi; dă-mi ceva de mâncare, căci tu m'ai adus aici.

— Dragul meu, răspunse Gangadatta, ţi-ai făcut datoria de prieten. De aceea du-te înapoi, cu ajutorul aceluiaş scripete cu care ai venit.

Dar şarpele zise: — Hei Gangadatta, n'ai vorbit cum trebue; cum să mă duc, şi unde? Vizunia mea trebue să fie ocupată de altul. De aceea eu o să stau aici, şi tu dă-mi una câte una broaştele din partidul tău, că de nu le mănânc pe toate odată.

Auzind asta, Gangadatta, îngrijorat, se gândi:

— Ce-am făcut? am adus aici şarpele ăsta, care, dacă nu-l voi asculta, îmi va mânca toţi supuşii. Ei da, bine-a spus cine-a spus:

Acela care se împrieteneşte
Cu un duşman mai tare decât el,
Fără îndoială că în chipul acesta
Îşi face sie însuş bucate otrăvite. 5)

Aşa dar o să-i dau în fiecare zi câte un prieten. De aceea s'a zis:

Oamenii înzestraţi cu înţelepciune
Imblânzesc duşmanul care poate să le ia tot
Cu câte un dar neînsemnat,
Cum face oceanul cu focul exilat. 5)

Se hotărî astfel să-i dea în fiecare zi câte o broască de ale lui. Şarpele o mânca şi pe urmă, când nu-l vedea broscoiul, mai mânca şi altele. De aceea are dreptate proverbul care zice:

După cum când ţi-s hainele murdare
Poţi să te aşezi ori şi unde,
Tot aşa cel care şi-a pierdut averea,
Nu respectă nici ce bruma i-a mai rămas.

1) „Darul Gangelui", parodie după numele oamenilor: *Devadatta*, „darul zeului", *Mitzadatta* „darul lui Mitra", etc.

2) La curţile regilor indieni erau totdeauna rude şi pretendenţi care făceau intrigi ca să pună mâna pe tron.

3) „Privire prietenoasă", numele şarpelui

4) Un filozof indian.

5) După o legendă indiană, în mijlocul oceanului se găseşte un foc, care usucă valurile pe o suprafaţă de trei mile.

Pe urmă, într'o zi când mâncă şi alte broaşte, îl mâncă şi pe fiul lui Gangadatta, anume Prthudatta. Când prinse de veste broscoiul nu mai conteni de loc cu ţipetele ascuţite: *„dhig! dhig!"* şi părea că acesta-i e singurul scop în viaţă. Atunci nevasta lui îi spuse:

— De ce ţipi în zadar, ticălosule care ai adus pieirea asupra neamului tău? Când vor fi morţi toţi ai tăi, cine te va salva pe tine însuţi? Ci, mai bine caută chiar azi un mijloc cu care să-ţi scapi sufletul sau să-l omori pe acest ucigaş.

In felul acesta, încet-încet, pieri tot neamul broştesc. Numai Gangadatta singur mai rămase în viaţă. Atunci Priyadarşana zise:

— He, Gangadatta, sânt flămând şi n'a mai rămas nici o broască. Dă-mi ceva de mâncare, căci tu m'ai adus aici.

Broscoiul răspunse:

— Ascultă prietene, câţ oi fi eu aici să nu-ţi faci nici o grijă de asta. Dacă mă trimeţi pe mine în misiune, atunci curând o să câştig încrederea broaştelor din alte fântâni şi o să le aduc aici.

Şarpele zise:

— Deocamdată tu-mi eşti ca un frate şi nu poţ să te mănânc. Dar dacă vei face aşa cum spui, atunci îmi vei fi ca un tată. Fă deci ceeace mi-ai propus.

Şi astfel Gangadatta, după ce-l convinse pe Priyadarşana, ieşi din fântână cu ajutorul scripetelui. Iar şarpele, nerăbdător rămase acolo în aşteptare. După multă vreme, văzând că Gangadatta nu mai vine, Priyadarşana spuse unei şopârle care locuia în altă scorbură:

— Dragă, fă-mi te rog, un mic serviciu. Tu eşti de mult aci, aşa în cât cunoşti bine locurile. Du-te şi caută-l pe broscoiul Gangadatta prin meleagurile apoase pe unde e, şi spune-i porunca asta de la mine: — „Să vie mai repede, chiar şi singur dacă nu vin alte broaşte, căci eu nu pot locui aicea fără el. Dacă-i voi face ceva rău îi trec în schimb pe socoteala lui toate faptele mele bune".

Şopârla îl găsi numaidecât pe Gangadatta şi-i spuse, după vorbele şarpelui:

— Dragă Gangadatta, prietenul tău bun Priyadarşana priveşte necontenit pe drum, aşteptându-te. De aceea du-te repede la el; de altfel, în schimbul faptelor rele pe care ţi le-a făcut îţi dă ţie toate faptele lui bune. Du-te aşa dar fără nici o frică.

Auzind acestea, Gangadatta zise:

Ce ticăloşii nu face cine e flămând?
Omul la ananghie e fără milă.
De-aceea, dragă, spune-i lui Priyadarşana
Că Gangadatta nu se mai întoarce în fântână.

Vorbind astfel, o trimese pe şopârlă înapoi, iar el rămase acolo.

Trad. de ALEXANDRU GRAUR

Chateaubriand

In castelul de la Combourg

Din „Memorii postume"

La ceasurile opt clopotul vestea cina. După cină, în zilele frumoase de vară, ne urcam pe terasă. Tata împuşca bufniţele, cari îşi scoteau capetele prin creneluri, pe înserate. Mama, Lucica şi cu mine ne uitam la cer, la pădure; priviam ultimele raze ale soarelui şi cele dintâi stele. La 10 ne retrăgeam şi ne culcam.

Altfel ne petreceam serile de toamnă şi de iarnă. După masă, cei patru oaspeţi se duceau lângă sobă; mama se arunca suspinând pe o dormeză veche de creton colorat, i se punea lângă ea o mescioară cu o lumânare pe ea. Eu şi cu Lucica ne grămădeam lângă foc; servitorii strângeau masa şi se retrăgeau. Tata începea să măsoare cu pasul odaia, până se ducea la culcare.

Era îmbrăcat cu un halat de lână albă, păros, un fel de manta, pe care n'am văzut-o decât la el.

Capul pleşuv îl era acoperit cu o căciuliţă albă cu moţ. Când se depărta din bătaia focului, camera era aşa de slab luminată de o singură lumânare, încât nu-l mai vedeam; îl auziam numai, păşind în întuneric. Se întorcea încet spre lumină şi creştea câte puţin din umbră, ca o fantomă cu halat alb, cu scufie albă, cu faţa lungă şi palidă.

Eu şi cu Lucica schimbam pe înfundate, câteva vorbe, când ajungea în celălalt colţ al camerei şi tăceam, când se apropia de noi. In treacăt ne întreba: „Despre ce vorbiaţi?" Ingroziţi, nu-i răspundeam nimic iar el îşi continua plimbarea.

Tot restul vremii, urechia nu mai auzia decât sgomotul cadenţat al paşilor, suspinele mamei şi vuetul vântului.

Ceasornicul castelului suna 10 ore; tata se oprea din mers ca şi cum ciocanul ciasornicului i-ar fi oprit şi lui paşii. Scotea ciasornicul din buzunar, îl întorcea, lua un sfeşnic mare de argint cu lumânarea în el şi se îndrepta spre odaia de culcare, de lângă turnul dinspre răsărit. Lucica şi cu mine îi aţineam calea şi îl sărutam, urându-i noapte bună. El îşi pleca obrazul scofâlcit şi uscat, fără să răspundă nimic, apoi îşi urma drumul şi se retrăgea în camera lui. Auziam cum se închideau uşile în urma lui.

Vraja se terminase; mama şi noi, transformaţi în stane de piatră în faţa tatei, ne recăpătam viaţa. Prima manifestare a vieţii se arătă printr'un şuvoi de vorbe; tăcerea, care ne împietrise până acum, ne plătea scump timpul pierdut.

După ce se termina vorba, chemam pe fata din casă şi duceam pe soră-mea şi pe mama în odăile lor. Inainte de a ne despărţi mă puneau să mă uit pe sub paturi, după sobă, după uşi, să mă uit pe scări şi pe coridoare.

Le veneau în minte toate poveştile, toţi hoţii şi toţi strigoii castelului. Se povestea printre ţărani, că un conte de Combourg, cu piciorul de lemn, mort de mai bine de trei veacuri, apărea câteodată şi că îl văzuseră pe scara cea mare a turnului; chiar piciorul de lemn se plimba uneori singur, cu un cotoiu negru.

Aceste poveşti preocupau pe mama înainte de culcare şi pe soră-mea. Se urcau în pat moarte de spaimă; eu mă urcam în turnul meu; bucătăreasa se ducea în turnul cel mare iar slugile se scoborau în pivniţele lor...

Din „René".

In fiecare toamnă mă întorceam la castelul părintesc, situat în mijlocul codrului şi al lacului, într'un ţinut retras.

Sfios şi stângaci în faţa tatălui meu, nu-mi regăseam mulţumirea şi buna dispoziţie decât lângă soră-mea. Mă potriveam cu ea de minune la gusturi şi la blândeţea caracterului, deşi ea era mai vârstnică.

Ne plăcea să suim împreună coastele, să plutim pe lac, să colindăm pădurile când cad frunzele; plimbări, care şi azi îmi umplu sufletul de fericire, când mă gândesc la ele!

Iluzii ale copilăriei şi ale locului natal, niciodată nu vă pierdeţi farmecul!

Uneori mergeam tăcuţi, plecându-ne urechile la vuetul toamnei sau la sgomotul frunzelor uscate, pe care le târam după noi; uneori în jocurile noastre nevinovate, urmăream rândunica prin livezi şi curcubeul pe dealurile plouate; uneori şopteam versuri inspirate de frumuseţea naturii.

De tânăr mi-au plăcut muzele; nimic nu este mai poetic în frăgezimea pasiunilor, decât un suflet de 16 ani.

Zorile vieţii sunt ca zorile zilei, pline de naivitate, de imaginaţie şi de armonie.

Duminicile şi sărbătorile, adesea am auzit din mijlocul pădurii, printre copaci, sunetele clopotelor depărtate care chemau pe ţărani la biserică. Rezemat de câte un trunchiu de ulm, ascultam în tăcere şoaptele lor religioase.

Fiecare tresărire a aramei îmi aducea în sufletul meu fraged: nevinovăţia obiceiurilor dela ţară, liniştea singurătăţii, farmecul credinţei şi dulcea duioşie a amintirilor din copilărie.

Oh! ce suflet nesimţitor n'a tresărit la sunetul clopotelor din satul său, care s'au frământat de bucurie deasupra leagănului său, care i-au anunţat intrarea în viaţă, care i-au însemnat prima tresărire a sufletului, care au anunţat în vecinătate sfânta bucurie a tatălui, durerile şi bucuriile neuitate ale mamei!

Toate acestea le regăseşti în visurile fermecate în care ne cufundă sunetul clopotelor din locul natal: religie, familie, patrie, leagănul, mormântul, trecutul şi viitorul!

Traducere de G. MARINESCU

LORD BYRON

Intunerecul

Aveam un vis ce nu părea că-i vis.
Dormea pustiu strălucitorul soare,
Treceau prin spaţiu stele 'ntunecate,
Pe alte căi, lipsite de podoabă.
Plutea pământul orb şi negru 'n haos,
Iar luna era stinsă. Zori veneau,
Dar n'aduceau lumină. Muritorii
In desnădejdi, uitaseră de patimi:
Pe-ascuns, în suflet, implorau lumina.

Trăiau în jur de focuri mari aprinse
Ardeau palate, tronuri şi colibe
Spre-a lumina 'ntunericul; oraşe
Erau în prada flăcărilor; oameni
Se 'mbrăţişau în preajma casei lor
Ca să-şi mai vadă chipul înc'odată,
Şi mulţi din ei păreau mai fericiţi
Pe-o culme luminoasă de vulcan.
Li străbăteau nădejdi înfricoşate;
Ardeau păduri întregi; din clipă 'n clipă
Se mistuiau; cădeau c'un sgomot surd
Copaci înalţi — şi iarăşi întuneric...

Lumina lor scăpând o fulgerare
Pe chipul omului, făcea să pară
Că-i dintr'o altă lume; cei mai mulţi
Zăceau întinşi în pulbere, plângând;
Zâmbeau cu pumnii strânşi la gură, alţii,
Iar cei din urmă 'ngrămădeau pe foc
Copaci întregi, privind spre cerul mort,
Intins ca un linţoliu peste fire;
Se tăvăleau în ţărnă, blestemând,
Urlau prelung, apoi, scrâşnindu-şi dinţii;
Tipau în umbră păsări îngrozite,
Bătând din aripi frânte spre pământ,
Iar fiarele păreau nevinovate.
Nenumărate viperi se târau
Prin lume, şuierând, dar nu muşcau:
Şi mulţi le omorau să le mănânce.
Războiul odihnit reîncepuse
Urgia şi măcelul, iar ospăţul
Era plătit cu sânge; fiecare
Mânca deoparte, mut, posomorît.

Pierea iubirea; toţi aveau un gând:
Să moară. Toţi râvneau să moară 'n grabă
De-o moarte fără glorie. De foame
Simţeau dureri grozave 'n măruntaie.
Mureau; grămezi de hoituri putrezite
Zăceau neîngropate. Slabi, înfrânţi
Se sfâşiau de foame; câini flămânzi
Îşi sfâşiau stăpânii: unul singur
Părea mai credincios lâng' un cadavru.
Indepărtase fiare, păsări, oameni
Pe care foamea-i sfâşia 'ntre ei,
Oriunde hoituri îi momeau pe-aproape.
Nu vrea să-şi caute hrană, dar muri
Urlând cu glas prelung, lingând cadavrul
Ce nu simţia sfârşita-i mângâere.

De foame fu mulţimea secerată;
Doi inşi mai rămâneau dintr'un oraş,
Erau vrăjmaşi; au răscolit cenuşa
Aceluiaş altar, pe care stau
Minuni şi lucruri sfinte 'ngrămădite,
Slujind nelegiuite obiceiuri.
Slăbiţi, cu mâni de ghiaţă, 'nfrigurati,
Au răscolit cenuşa caldă încă
Şi-un strop de viaţă din suflarea lor
Făcu să nască-o flacără târzie;
Dar când crescu lumina, se priviră;
Căzură morţi văzându-se, ţipând
De spaima urîţeniei: nici unul
Pe celălalt nu-l putuse recunoaşte.
Pe frunţi purtau cuvîntul crud: „Blestem!"

Era pustie lumea. Ţări întinse
N'aveau copaci, nici oameni, nici viaţă,
Nici anotimp: un câmp de morţi, un haos
Pierdut în întunerec. Mări, oceane
Şi fluvii stau ascunse 'n nemişcare,
Uitate 'n adâncimea lor tăcută.
Corăbii putrezeau pe mări, căzând
Bucată cu bucată, însă nimeni
Nu le muta din loc pe valul mort.
Pierise în umbra lumii fluxul mării:
Incremenise vântul în adâncuri;
Pereau şi norii 'n marea de 'ntunerec:
Era 'ntuneric însuş universul.

Traducere de AL. IACOBESCU

MAURICE RENARD

MARIA

De trei luni de zile Maria Pouquet slujia la Paris perechea aceasta de burghezi harţăgoşi şi proşti şi pe copilaşul lor de doi ani.

Primise locul acesta la sfârşitul verii. Cumetrele satului o îndemnau de multă vreme să zică da. Maria Pouquet, însă, şovăia. Făgăduiala celor o sută de franci pe lună, pe cari îi dădeau oamenii aceştia, veniţi în vilegiatură la Clecy, a hotărât-o însfârşit să-i întovărăşească la Paris, ca servitoare la toate.

Dacă micile ţărăncuţe de cincisprezece ani, care nu sunt nici frumoase, nici îndemânatece ar şti ce e iadul oraşelor mari, s'ar lăsa cu mai puţină uşurinţă amăgite de perspectiva de a deveni parizience. Maria Pouquet, într'adevăr, era acum o pariziancă. Dar cu preţul câtorva necazuri!..

Mai întâiu, stăpânii îi arătară unde o să locuiască: o cocioabă fără aer şi fără lumină, un fel de gropniţă umedă şi întunecată. Şi apoi, pentru că ei nu erau nici aşa bogaţi şi nici prea obicinuiţi să fie slujiţi o încarcară cu o muncă neîncetată, pe care ea o săvârşi dela început fără să scoată o vorbă. Alta n'ar fi şovăit să arunce lucrurile cât colo sau, cel puţin, să se răzbune spărgând câte o farfurie. Maria Pouquet însă, pripăşită în acest Paris nesfârşit, în care ea nu cunoştea pe nimeni, lăsa fruntea în jos cu umilinţă şi muncea din greu.

Zdravănă la trup şi slobodă la vorbă, stăpâna, care în scurta ei vilegiatură de vară se făcuse şi mai voinică şi, fireşte, şi mai guralivă o copleşia pe biata servitoare cu o puzderie de ocări. Ba, adesea o şi pălmuia. Şi cum mititica nu se răzvrătia de loc ea se folosea ca să ridice tonul sudălmilor şi să-şi înmulţească bruftuelile:

— Mario, eşti o dobitoacă! Uf, ce fată îmbrobodită! Ia te uită cum umblă, parc'ar fi la mamă-sa acasă! Of! Cine m'a pus s'o iau pe toanta asta! E bună numai să păzească vacile! Doamne, ce pacoste să ai pe cap o deşuchiată ca asta!

Drept orice răspuns, Maria Pouquet se mulţumea să plângă cu lacrimi fierbinţi, evocând prin ceaţa care îi împăinjenia ochii, crângurile din copilărie, văile înflorite din ţinutul ei, unde era atâta aer şi atâta soare!

Pentru ce venise ea să se piardă în Parisul acesta nesuferit, în care totul era ocară şi bătae de joc şi nici o faţă care să-i zâmbească? Niciuna? Da, niciuna! In necazul ei se gândea adesea la micul Robert, de care vedea câte odată seara, când plecau stăpânii la teatru. Fără surâsurile copilaşului care îi zicea atât de drăguţ „Maiia" ce s'ar fi făcut ea? Astfel, ea îşi punea nădejdea în însă-şi obârşiile nenorocirei sale.

Totuşi, într'o zi, era mai abătută ca oricând. Fusese oare certată mai mult ca de obiceiu? Stăpâna sa, prin ocările ei îi rănise oare mai greu mândria ei de ţărancă nicuţă? Cine poate bănui ascunzişurile unui suflet de cincisprezece ani?..

După ce stăpânii s'au retras în odaia lor dela celălalt capăt al casei, Maria Pouquet stinse lumina învârtind de buton, apoi ieşi din bucătărie în vârful picioarelor şi cu atâta grije ca şi cum *şi săvârşise* crima. Cum ajunse în odaia ei se desbrăcă în grabă şi se culcă. Incepu să tremure. Simţia un fel de sudoare rece curgându-i pe şira spinării.

Vremea trecea, fără s'o poată prinde somnul.

Deodată, ca împinsă de o voinţă mai mare decât a ei, sări din pat, rătăcită, îşi răsuci la iuţeală în creştetul capului părul ei bălaiu şi îşi trase fusta.

Prin întuneric, mai mult sărind scările, decât le urca. Deabia intrase în odaia stăpânilor şi deschisese fereastra, că stăpâna o înşfăcă de braţ şi o plezni cu dosul mâinii.

— Vita! Noroc că m'a deşteptat mirosul la timp! Scârnăvia! Zece minute mai mult şi am fi fost înăbuşiţi! Dacă s'a mai auzit, să plece din bucătărie şi să lase robinetul dela gaz deschis! Vaca dracului!

Atunci, cu toate palmele care plouau, Maria Pouquet se puse să plângă de bucurie, gândindu-se la micul Robert pentru care ea îşi jertfise răzbunarea, ca să-l scape pe el cel puţin dela o moarte grozavă.

Tradusă de C. CRISTOBALD

BIBLIOTECA „DIMINEAŢA"

No. 1. — *M. Sadoveanu*. Războiul Balcanic
No. 2. — *I. Agârbiceanu*. Diavolul
No. 3. — *P. I. Jouve*. Spitalul (traducere de Victor Ion Popa)
No. 4. — *Gérard de Nerval*. Mâna vrăjită (traducere de Eug. Boureanul)
No. 5. — *Oscar Wilde*. Crima Lordului Arthur Savile (traducere de Victor Ion Popa)
No. 6. — *A. de Herz*. Şeful Gării
No. 7. — *Gleb Uspenski*. Lăcustele (traducere de M. Sevastos)
No. 8. — *Gala Galaction*. Toamne de odinioară
No. 9. — *Edgar Poe*. Fantezii humoristice
No. 10. — *Rémy de Gourmont*. Secretul lui Don Juan
No. 11. — *Gh. Brăescu*. Nuvele
No. 12. — *Gala Galaction*. Viaţa lui Eminescu
No. 13. — *H. de Balzac*. Adio (traducere de Alice Gabrielescu)
No. 14. — *Albert Samain*. Xanthis sau vitrina sentimentală. (traducere de M. Carp)
No. 15. — *H. Sanielevici*. La Montmorency
No. 16. — *Blasco Ibanez*. Imprumutul răposatei
No. 17. — *Anatole France*. Domnişoara Roxana (traducere de N. Davidescu)
No. 18. — *Anton Bacalbaşa*. Viaţa în armată
No. 19. — *Ştefan Petică*. Poeme
No. 20. — *Boiena Niemţova*. Zina apelor
No. 21. — *Ion Dongorozi*. Surpriză.
No. 22. — *Sandu Teleţen*. Poveştile lui Hinu Ion
No. 23. — *Jack London*. Omul cu obrazu 'ncrustat.
No. 24. — *I. Ciocrlan*. Flămânzii.
No. 25. — *Eug. Boureanul*. Lupii.

PURCO BAYER